

Srđan Marjanović

A MOGAO SAM BITI GEJ

Urednik
Zoran Kolunžija

Copyright © Srđan Marjanović, 2023.

Copyright © IK Prometej, Novi Sad, 2023.

SRĐAN MARJANOVIĆ

A mogao sam
biti gej

PROMETEJ
Novi Sad

(Ovo je roman u kome su svi događaji i likovi izmišljeni.
Svaka sličnost sa stvarnošću je slučajna i nenamerna.)

1.

Sedim u kafeu nedaleko od moje kuće na Voždovcu. Ranije mi je bilo trulo da jutarnju kafu pijem sam? Uvek bih se osećao bez veze. Zar je moguće da nemam nikoga ko bi tu kafu popio sa mnom? Imam naravno, ali bude dana kad svi prijatelji imaju obaveze. Usput, ni tih prijatelja nema baš previše? Na prste jedne ruke možeš da ih izbrojiš. Otkako me je Ana napustila, preciznije otkad je umrla, moj život je nekako usporio. Sad mogu da sedim sam. Ne smeta mi. Ponekad, kad se javim deci telefonom pa me pitaju šta radim, ja im kažem da idem da popijem kaficu sa „Mikijem”. Smeju se jer znaju da ću je piti sam sa sobom, jer ja sam taj Miki! Tačnije, Miloš Popović, još uvek aktivni muzičar odnedavno u penziji... Ne, neće ovo biti „penzionerska priča”, jer ja nisam običan „penzioner”!

Konobarica plavuša. Slatka kao med. Prosto neverovatno da takva riba radi u lokalnom kafeu. Znam gazdu, dobar je tip. Stalno kuka kako niko neće u konobare? Ima problema sa personalom. Do sada sam u njegovom objektu uglavnom

viđao prosečne (da ne kažem, ružne) devojke. Svaki put kad svratim radi neka druga. Pomislih da nam je standard stvarno skočio, kako tvrdi predsednik. Ljudi izbegavaju obične poslove. Niko više neće u zanatlije, zidare, majstore, pa tako i u konobare. Slušam i sinove. Imaju istu priču! I oni bi odmah da budu gazde, vlasnici, bar direktori!

Volim kapučino. Ne onaj (kako ga pravi većina šankera) sa nabubrelim oblakom pene od mleka. To se pretvori u belu kafu! Volim da je kafa jača, sa manje mleka, koje treba da bude više krem, a ne šuplja pena puna vazduha. Svaki put se ubijem objašnjavajući konobaru (konobarici) šta želim! Skoro nikad ne donesu to što hoću? Italijani to zovu „makijatone” (kao produženi „makijato”), ali nismo u Italiji.

„Pokušaću da napravim to što tražite”, kaže konobarica.

Dižem palac u njenom pravcu, kao znak odobravanja. Pomislih, da uz taj osmeh, može da donese bilo šta! Gledam je kako odlazi do šanka u uskim streč farmerkama pripijenim uz telo. Lokal je poluprazan. Kad ona prođe, glave nas nekoliko koji sedimo za stolovima, istovremeno se okreću. Siguran sam da će par momaka, koje sam uočio u susedstvu, tu blejati ceo dan ne bi li se nekako približili plavušici. Pitam se, zar nije mogla da se zaposli u nekom *Hiltonu*, ili nekom elitnijem lokalu u centru grada? Voždovački mali kafe u sporednoj ulici Kralja Vladimira (ne u onoj centralnoj Vojvode Stepe) i nije neki pametan izbor. U svakom slučaju, prijalo je očima da prate njene pokrete, dok se bori sa aparatom za kafu, pokušavajući da izađe u susret mojim željama. Sad je pogledima bila izložena samo gornja polovina njenog tela, onu drugu trenutno je zaklanjao šank. Video sam kako joj se grudi na-

dimaju, upregnute u brus, bar jedan broj manji. Kipele su iz pamučne bodi majice, taman toliko, da ne bude nepristojno, ali dovoljno da moraš da ih primetiš. Konačno, stigao je i moj kapučino.

„Nadam se da je to, ono što ste tražili”, rekla je uz osmeh, stavljajući šoljicu na sto.

Pogledao sam kafu. Nije baš bio „makijatone”, ali nisam to ni očekivao. Plavetnilo njenih očiju i prizor koji sam ugledao, kad se nagnula da me usluži, jednostavno nisu dozvoljavali negativan odgovor.

„Odlično”, rekao sam ne skidajući pogled sa njenih grudi.

„Niste još ni probali kafu. Valjda sam je dobro napravila? Nemojte mi zameriti, radim tek drugi dan. Sledeći put kad dođete, zapamtiću kakvu volite i sigurno će biti još bolja!” Uspravila se, pokazujući snežnobebe zube.

„Ma biće u redu”, promrmljao sam, sipajući šećer.

Mogao sam da osetim i miris njenog parfema (ili dezodoransa), dok je odlazila. Iz zvučnika je dopirao glas BB Kinga i njegova „Thrill is gone”. Bluz se razlivao kroz mali kafe i dim cigareta. Mator sam ja za ovo, pomislih, uz prvi gutljaj tople tečnosti. U stvari, dobra devojka. Izgleda da još uvek nije ni malo iskvarena, ili mi se bar tako čini kroz ovih par rečenica koje smo razmenili? Ne može ona jedna da ostane „jagnje” ovde nikako. U ovom poslu izložena je svima, koji zalutaju u kafić, kao na tacni. Sve su to potencijalni vukovi. Moraju da je primete! Biće joj za vratom non-stop, sve dok je neko od njih ne savlada. Čekaće je obavezno da završi sa poslom, da je otprate (ili odvezu) do kuće. Nudiće joj svoju zaštitu i pričati bajke. Na kraju će morati da se odluči za jednog! A taj sigur-

no nije „cvečka” čim po ceo dan bleji ovde. Bože, kako sam se ražalostio nad sudbinom konobarice, a to uopšte nije moj problem. Moraće to sama da rešava. Kad je prevare nekoliko puta, znaće sve što je potrebno. Mora, ako želi da preživi i da se i dalje bavi ovim poslom...

Koliko li je „konobarica” prošlo kroz moj život? Osmeh nehotice zaigra na mom licu. Sad ovakve devojčice mogu da gledam više sa stanovišta estetike, nego sa erotskog aspekta, kako je ovde gleda većina prisutnih. Ma mogao bih, nadam se, još uvek sasvim kvalitetno da vodim ljubav sa njom. To i dalje funkcioniše, ali moje i njene godine su očigledno nepremostiva prepreka. Ništa nas više ne povezuje. Vremensko rastojanje između njenog i mog rođenja, čak i ne mora biti suštinski razlog. Jednostavno, više nema komponenti koje bi nas mogle povezati. Onu priču o bogatom matorcu i siromašnoj devojci ću namerno preskočiti, jer je kliše. Čak i kad bismo napravili „kombinaciju”, kako bi to izgledalo? Ne bih mogao sa njom da vodim tu ljubav ceo dan! Trajanje te zabave je kratko. Preostalo vreme je dosada? Jedva bih dočekao da ode kući...

Ona voli mobilni telefon. Bez njega i društvenih mreža ne može da živi. Ja ga koristim samo kad moram, kao nužno zlo. Ne zna ko je Džimi Hendriks, Erik Klepton, ili Nil Jang. Čula je da postoji rok muzika, ali o tome nema pojma, niti je to interesuje. Ja bez toga ne mogu da zamislim život. Poslednju knjigu je pročitala još kad je bila u osnovnoj školi i to pod moranje, kao lektiru. Ne računam skripte sa fakulteta, koji sigurno nije završila. Garantovano nije gledala nijedan film Kloda Leluša. Ne zna za Belmonda, Alena Delona, Kirka Dagleasa, Romi Šnajder, Brižit Bardo i ostale. Endi Vorhola i Meri

Kvanta, ne treba ni spominjati (iako verovatno, ponekad nosi mini suknju). Možemo ćutati, ali to nije uvek „zlato”. Zna da bude i dosadno. Mogao bih da nabrajam razlike između nas ceo dan, ali je to glupo.

Rezime. Jednostavno, moje eventualno nabacivanje konobarici nema nikakvog smisla, iako mi se čini da sam joj pomalo simpatičan. A možda je samo podsećam na njenog tatu? Uostalom, upoznao sam takvih, kao što je ona, gomilu tokom svog života. Gledao sam taj film nebrojeno puta. Mogu da ponovim svaku rečenicu. Znam ih napamet. Kao pozorišna predstava koja se igra rutinski! Pa ipak, primećujem da se moj „zov divljine”, sa godinama nikako ne gasi. Ljudima izgleda nikad nije dosta ljubavi. Neki će sve svesti samo na seks. Nesvesni, da je u dubini duše, ipak to potreba, čežnja, da nas neko neprestano voli. Nekako uvek nedostaje ta nežna ruka koja miluje. Te usne koje šapuću, ta toplina tela u zagrljaju...

Sigurno je da mlada konobarica nema ulogu u mom filmu, ali čim moje misli zaokuplja ova tema, jasno je da njena pojava otvara priču koju već danima potiskujem. Mesecima to fali u mom životu. Uzalud se pravim da mi to više nije važno! Da, Mikice, priznaj! Definitivno ti nedostaje ljubav! Treba ti žena...

Mator jesam, ali nisam (bar tako kažu) za bacanje. Sasvim pristojno izgledam. Nemam onaj osećaj besmisla koji većina mojih vršnjaka obično ima. Već decenijama su farmerke nezamenljivi deo moje garderobe. Kožne jakne i sportske patike takođe. Uopšte, što se nekog stila, ili imidža, tiče, vreme kao da je stalo. Na neki način se tako i osećam. Možda je to fraza, ali godine su stvarno samo broj! Skoro da bih i poverovao u

tu tezu da nije bola u krstima i da mogu da uradim više od deset sklekova pri jutarnjem vežbanju! (Nekada sam mogao pedeset bez problema.) Kad stanem pred ogledalo, uvek se nasmešim. Registrujem bore. Kosa se malo proredila, ali je ima dovoljno. Ma „dečko” (ha-ha-ha)! Malo smežuran, ali fit. Nema stomaka, koža nigde ne visi, ili bar ja to ne primećujem. I dalje volim istu, mladalačku garderobu. Ne mogu da kažem da pratim modne trendove, ali još uvek mi nije svejedno kako izgledam. Imam dovoljno love! Čak više nego što mi treba! Nisam ni depresivan. Doduše, ima trenutaka kad padnem u bedak, ali se ne dam! Čim me nešto zaboli, pomislim evo ga, stigao je! Odmah se pitam da li me je prokleta rakčina konačno ipak pronašla? Sva sreća, nemam ga, ali ga očekujem. Pratim u čituljama (više na mrežama), ove moje kako riknjavaju svaki dan, srećan što je onaj odozgo promašio mene! Trgnem se i sam sebi, po ko zna koji put ponovim da je život lep. Barem onoliko koliko ga lepim ja sam pravim!

Uvek su me nervirale prijateljice (i prijatelji), koji kukaju da im se ništa ne dešava. Nikako da sretnu čoveka (ženu) svog života. Sudbina je okrutna prema njima i slično, te zato nemaju sreće. Uvek ih pitam, rade li sami nešto na tom planu? Izlaze li negde, pokušavaju li da upoznaju nekog? Obično je odgovor negativan. Kažu, ništa se ne dešava danima (kod nekih i godinama)! Prosto neverovatno! Svi čekaju da ih neko otkrije! Sudbina? Obični izgovor!

Možeš umreti čekajući da se nešto desi. Ako se sam ne potrudiš, čekaš uzalud! Da su me drugi „otkrivali”, verovatno nikad ništa ne bih uradio. Zauvek bih ostao „jedan od mnogih sa gitarom”! Tačnije, svirao bih u bendu *Anonimusi*!

Da, imam samopouzdanje! Možda zbog relativno uspješne karijere? Zaslužio sam pristojan respekt i poštovanje okoline zbog onog što sam radio godinama, ali to mi je sad manje važno. Uvek se sve vrti oko love? Pa skupilo se nešto. Kontam opet, da ni taj novac ne rešava sve probleme? Znam da moje vreme neumitno ističe. Anu sam voleo više od svih! Provela je sa mnom gotovo pedeset godina. Ali Ane nema. Ceo život sam se borio da uspem! U muzičkom svetu to nimalo nije lako. Ne kukam. Svaka od tih borbi je na neki način bila radost. Naravno da sam se trudio da budem pobednik! Nije mi to uvek polazilo za rukom. Ali u svakom slučaju, više je bilo pobeda nego poraza. Nas dvoje smo zaista bili srećni. Dva sina! Momčine! Odoše svojim putem u život. Tamo sam sad ja periferija, sporedan lik. U našoj velikoj kući na Voždovcu, ostadosmo samo pas i ja. Džabe zlatne i srebrene ploče gledaju sa zidova dnevne sobe, niko im više ne aplaudira. Okej, nema veze, aplauzi mi sad ionako baš ništa ne znače. Čini mi se da sam davno „operisan” od sujete i gordosti. Toga je bilo u mladosti koliko hoćeš, ali sad jednostavno znam da mi je ostalo relativno malo vremena. Ne bih ga trošio na priču o slavi i sličnim glupostima. Dosta je bilo „takmičenja”! Uvek sam razmišljao racionalno. Preostale dane (a ne znam koliko će ih biti) treba utrošiti na radost. Hoću da imam sve najbolje! Najbolje cipele, najbolji kaput, najbolji TV, najbolji auto! Više nije vreme za štednju i štekovanje. Vreme je za trošenje! Da, ali kako se radovati bez Ane?! Ona je bila ceo moj svet! Podrška! Ljubav i najbolji prijatelj. Razumela je svaku moju glupost...

Da, bilo je i dugih žena. Gomila! Ali čovek uvek ima samo jednu pravu ljubav! Nažalost, to shvatiš tek pred kraj. Ne

smeš je promašiti! Ja sam imao sreće i dobio sam Anu! Ne žalim ni za jednim trenutkom koji sam proveo sa njom. Naprotiv, sam sebi stalno govorim da sam napunio baterije! Drugi ljudi samo mogu da sanjaju takvu ljubav! Mnogi je i promaše. Završe sa pogrešnom osobom! A život bez ljubavi je „đokica“! Okej, pa onda znači – ja sam srećan čovek? Da, bio si srećan Mikice, dok si imao Anu! Tvoje ljubavi nema više! Priznao ti to, ili ne – sam si...

Jadikovanje me nikuda ne vodi. Uvek sam bio optimista (kažem sebi)!

Ti si, čoveče, k'o travka. Kad te ugaze, pridigneš se sa prvom kišom i suncem!

Uvek si bio borac, veseljak! Moraš da se probudiš, inače ćeš uvenuti! Znam to, ali nigde ne vidim ni kišu, ni sunce. Prošle su već gotovo dve godine od njenog odlaska. Trudim se iz petnih žila da ne mislim više o njoj. Plač i samosažaljenje nisu rešenje, potisni to! Digni glavu, ne gledaj natrag, samo napred. Prošlost se ne vraća. To je završena priča. Ana je umrla, a ti si još uvek živ?! Na to više ne možeš da utičeš. Kreiraj samo ovo ispred. Probaj da napraviš budućnost! Ima alternativnih rešenja. Može biti zabavno (na primer) da problem rešiš skokom sa Brankovog mosta u Savu. Međutim, siguran sam da me to ne bi obradovalo, a verovatno i boli.

Konobarica telefonira i stoji iza šanka. Mladić sa bubuljicama na licu joj maše sa susednog stola ne bi li privukao ponovo njenu pažnju. Verovatno naručuje treću kafu od jutros (to mu je najjeftinije), mora da nađe razlog za dugotrajno blejanje u kafeu. Njegov ortak ga šeretski gura laktom, dok namiguje, pokazujući glavom prema konobarici. Za drugim

stolom, stariji čovek, prelistava novine. Žena, koja sedi pored njega (sigurno supruga) se dosađuje zabavljajući se mobilnim telefonom. To su pored mene, svi gosti u lokalnu. Palim cigaretu. Imam još malo kafe u šoljici. Gadni su mi dokoličari i besposličari. Nažalost, konstatujem, da sam trenutno i ja jedan od njih. Setih se one rečenice, nedavno je neko rekao, kad ostariš dovoljno ostanu ti samo sećanja! Ma, neću samo da se sećam! Hoću još da učestvujem! Nije gotovo! Još mi se ne umire! Moram još malo da živim...

2.

Bilo je to daleke šezdeset osme, ili devete, više i ne pamtim tačno. Išli smo još u gimnaziju. Moj drug Šone i ja smo krenuli na more. Imali smo po šesnaest godina. Prvi put u takvoj avanturi bez roditelja. Njima smo rekli da idemo busom. Po 150 nemačkih maraka u džepu, pa koliko izdržimo. Na leđima (naizmenično) nosimo mali šator za dvoje, duškeke na naduvavanje i po jedno ćebe. Putovali smo autostopom. Tu je i gitara, drvena, akustična, domaće marke *Melodija*. Majka me udavila sa hranom. Morao sam da prihvatim i teglu meda u prtljag, radi mira u kući. Ni sam ne znam kako smo se dokobeljali do obale Jadrana. Imali smo nekakav dogovor da kampujemo u Biogradu na moru. Sećam se da mi je otac govorio još tada, da vodimo računa kako se tamo ponašamo, jer Zadar je tu u blizini, a „Hrvatima se ne može verovati”. Da ne spominjemo previše odakle smo i da se ne „kurčimo” (što nam je bio običaj), da ne bismo „dobili po guzici”!

Ja sam bio Titov pionir kroz celu osnovnu školu. Bratstvu i jedinstvu su nas učili, čini mi se još u obdaništu! Mislio sam da su nam Hrvati braća, poput ostalih: Makedonaca, Bosanaca, Slovenaca i Crnogoraca. Tako smo vaspitavani u onoj dobroj zemlji, u staroj Jugoslaviji. Čale, koji je u ratu bio borac još od 1941. nije mnogo širio priču kad sam mu spomenuo teoriju, u koju sam do tada verovao, o bratstvu. Samo je rekao da ipak pripazimo i da u Hrvatskoj ima još uvek puno potomaka ustaša, iako se svi kunu u partizane, njihovu borbu i pobjedu. Mislio sam da matori preteruje. Da su to davno zaboravljene i prevaziđene stvari. Mnogo kasnije sam shvatio da nam ne daju, decenijama, da zaboravimo. I njihovi političari, a i ovi naši! Oni nas zovu „četnicima”, a mi im ne ostajemo dužni pričom o „ujacima”. Taman se situacija malo primiri, pa pomisliš da će se stvari konačno ispeglati i da ćemo najzad, početi da se volimo i živimo normalno, kad neko ponovo potegne priču o Jasenovcu. Sećam se devedesetih (pedeset godina posle glavnog rata), pred Slobine „genijalne” akcije, sve novine su danima ponovo pisale o klanici Srba u Jasenovcu! Naoštre ljude iz čista mira! Lako je posle zaratiti, niko se i ne pita zbog čega? Pa kako zbog čega? Pa jesu nas klali u Jasenovcu?! Dođe mi da zaplačem! Izgleda da nas oni virtuelno kolju svakih dvadesetak godina! Zato i danas, kad vidim ponovo napise o tom logoru, nije teško predvideti novu „zabavu” koja možda nadolazi?

Stigosmo mi nekako u taj Biograd. Lako smo pronašli kamp. Borova šuma. Hodaš po opalim iglicama braon boje. One na drveću su još uvek zelene. Desetina šatora raspoređena između stabala. Naš je bio najmanji od svih. Našli smo

pogodno mesto. Brzo smo ga montirali i zategli. Komšija Paja iz Novog Sada nam je dao gumenu pumpu koju pumpaš nogom, da naduvamo duške. Video je kako se mučimo zaja-pureni, duvajući u njih ustima. Dobar neki tip. Imao je šator bolji i veći od našeg, a još je u njemu boravio sam. Izvadio je posle i neki keks kojim nas je ponudio. Bili smo mu zahvalni, jer smo u celoj gužvi zaboravili da moramo i da jedemo nešto. Dobro smo se umorili. Napravismo nekako raspored u šatoru, raspakovasmo stvari. Nije bilo jednostavno. Tek kasnije, kad je pao mrak, ukapiraš koliko znači komfor koji imaš kod tate i mame. Nema struje! Na to smo potpuno zaboravili. Komšija Paja nam je opet priskočio u pomoć. Dao nam je par sveća. On je imao lampu petrolejku. Kao *Ferari* u odnosu na *Fiću*, kad je svetlo u pitanju. Gledali smo ga kako se brije okačivši ogledalo i lampu o ekser ukucan u obližnji bor. Zamolio je da mu jedan od nas dvojice sipa vodu iz flaše koju je imao spremljenu, kako bi se umio posle brijanja. Namirisao se *Pitralonom*, kolonjskom vodom koja je bila aktuelna u to vreme. Uvukao je belu košulju u farmerke marke *Roj Rodžers*. Posmatrali smo ih sa zavišću. Mi smo obojica imali *Super riffle*, donete iz Trsta. Nismo ih prali nedeljama. Imati prave italijanske farmerke u to vreme, je među nama klincima, bila prestižna stvar. To se moglo kupiti samo u Trdži u Italiji, u koju se uglavnom išlo vozom, ili ako imaš dovoljno love, u komisionim radnjama u Beogradu. Majka me molila da skinem farmerke da ih opere jer su već promenile boju i ukrutile se, ali retko sam popuštao, kako ne bih ostao bez glavnog modnog aduta.

Plaža je bila kamenita, početak jula. Vukljali smo gitaru svuda sa nama. Znao sam nekoliko akorda i par aktuelnih pe-

sama *Dinamita* Kiće Slabinca, nešto od Mikija Jevremovića i Zlatka Golubovića i jednu od *Bitlsa* („A Hard Day’s Night”). Ako sviramo i pevamo na plaži, neke „pacijentkinje” će se verovatno primiti. Devojke su u to vreme bile najvažnija stvar u našim životima. Šone je bio totalni duduk za muziku, ali se svojski trudio. Lupao je očerupanim borovim granama po kutiji od cipela, koju je neko bacio u blizini, imitirajući bubnjeve. Ja sam se derao iz sve glasa, trudeći se da privučem pažnju ženskih pogleda. Naravno da smo gađali modele odgovarajućih godina. Prvo bismo osmotrili lokaciju, dolazeći sa gitarom na ramenu. Tamo gde smo uočili najveću koncentraciju devojaka na plaži, zauzimali bismo busiju iznad stena na kojima su se sunčale. Sva sreća, borova šuma se nalazila par koraka iznad mora, tako da smo bar muzicirali u hladu. Ubrzo bi nam se priključili prvi „slušaoci”. One bi „aterirale” nedaleko od nas, prostirući po zemlji svoje peškire, naslanjajući se leđima na obližnja stabla. Dolazile su po dve, po tri, a neke i same. Dođu posle i frajeri. Ne toliko zbog nas, već zbog „milica”, kojih je tu bilo više nego na drugim mestima. Brzo smo sklapali prijateljstva i lagali da imamo 18 godina! Često bi neke od njih tražile da pevam određene pesme, one koje su volele. Nažalost, moj izbor je bio veoma skučen (možda desetak numera). Šone bi me pljuvao kad se vratimo u kamp do šatora jer nisam savladao više pesama. Ja bih mu odgovarao da može da peva sam pa da rasteramo i ovo malo riba što smo prikupili!

Komšija Paja je imao i nekakav primus, koji radi na špiritus, pa smo na tome kovali kafu, ili pržili jaja na tiganju, koji je opet bio njegov. Lepo je bilo kad se uveče kasno vratimo iz provoda, on je donosio pivo, koje bi drugarski delio sa nama.

Bilo je i bureka iz obližnje pekare, koja je radila celu noć. Pričali smo gluposti, o devojkama najviše. Ukapirao je da nemamo dovoljno love, pa nam nije zamerao što se stalno grebemo od njega. Očigledno smo mu bili simpatici. Viđao se sa nekom devojkom iz Makedonije koja je tu bila na letovanju. On je, za razliku od nas, bio ozbiljan igrač, jer je već imao tri banke. Jedne večeri dok smo sedeli na panjevima ispod borova, čuli su se zrikavci, bilo je toplo, a on je postavio pitanje:

„Nego momci, karate li vi nešto?”

Zbunjeno smo ćutali par sekundi, a onda je Šone skupio hrabrost.

„Ne bre, iskreno mi ih samo šetamo, Pajo! Možemo da te lažemo, ali istina je da obojica nikad nismo karali.”

Hteo sam u zemlju da propadnem. Nisam shvatao ovaj nepotrební Šonetov izliv iskrenosti, ali moj drug je hrabro nastavljao:

„Najviše se držimo za ruke sa njima. Ponekad se malo povatamo, ono za grudi, preko majice. Bude, ali retko i ispod majice. To je najveći uspeh!”, završio je tužnim glasom.

„Ja sam jednu uhvatio za ribu, ali preko gaća, nije mi dala više”, rekao sam i ja nešto, kapirajući da nije trenutak za laganje i foliranje. Paja se nasmešio, ali ne uz poniženje, kako sam očekivao, već onako sa razumevanjem, zaštitnički.

„To moramo da promenimo, drugari! Ovog leta morate da skinete mrak! Matori frajeri sigurno već guze neke od tih vaših klinki. Nemojte da se plašite da im tražite 'dvesta grama'. Neće vas pojesti iako vas odbiju. Probaš, startuješ njih deset, jedna mora da ti da!”

Šone je onda nastavio sa „genijalnim” pitanjem: